

SENTÈNCIA 98-41 DEL 21 DE SETEMBRE DE 1998

NACIONALITAT ANDORRANA. Llei Qualificada de la nacionalitat de 5 d'octubre de 1995. RESIDÈNCIA A ANDORRA. Ha de ser principal i permanent. És on es troba el centre d'interessos d'una persona. Valoració de les proves proposades en via administrativa.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. Ramon C.V. va demanar, en nom i representació del seu fill menor d'edat Albert C.Q., la nacionalitat andorrana, petició que li fou denegada per acord del Ministre de l'Interior (Decret 589/B/97), de 16 d'abril, i el Govern, mitjançant el Decret 105/GJ/97, de 2 de juliol, va desestimar el recurs de reposició presentat contra l'esmentat en primer lloc.

2.- El recurs jurisdiccional va ser desestimat per la Secció administrativa de la Batllia, que en la sentència núm. 98-014, de 26 de febrer de 1998, desestima la demanda i declara que els acords recorreguts s'ajusten al Dret.

3.- Contra l'esmentada sentència va interposar recurs d'apel·lació el Sr. C., en data 22 d'abril de 1998, en considerar que la sentència de la Batllia no interpreta correctament els preceptes de la Llei qualificada de la nacionalitat ni valora bé les proves que consten en les actuacions. De l'anterior escrit se'n donà trasllat a la representació processal del Govern, que el va contestar el 14 de maig, demanant la confirmació de la sentència i la desestimació del recurs.

4.- No hi va haver tràmit de vista, i les parts van presentar els seus escrits de conclusions el 4 de juny. Posteriorment, les actuacions van quedar vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència que és objecte d'aquesta segona instància va declarar ajustades al Dret les resolucions de denegar al recurrent la petició de nacionalitat andorrana a favor del seu fill, menor d'edat, i la part agent considera que la normativa d'aplicació no ha estat interpretada correctament ni les proves que consten en l'expedient administratiu degudament valorades.

L'article 9 de la Llei qualificada de la nacionalitat, de 5 d'octubre de 1995, disposa que poden adquirir la nacionalitat andorrana els infants nascuts a l'estranger d'un progenitor andorrà nascut també a l'estranger, sempre que, com disposa l'article 7, hagin establert prèviament la seva residència principal i permanent al Principat d'Andorra.

Com remarca l'apel·lant, la Llei no exigeix cap període de residència al Principat als infants que es troben en la situació suara descrita, però això no significa que la residència a Andorra, per poder-se valorar com a tal, no s'hagi d'acreditat en relació a un període de temps suficient com per poder-la considerar permanent i principal, ja que la residència d'una persona és allà on es troba el seu centre d'interessos, com hem dit en la sentència 97-43, de 18 de novembre de 1997 (C.A. contra Govern).

Tercer.- Convé posar en relleu, d'antuvi, que la part agent no va proposar proves en la primera instància jurisdiccional per tal de completar aquelles que les resolucions administratives havien considerat insuficients, per la qual cosa només es poden valorar les dades que apareixen en l'expedient administratiu.

De la seva valoració no en resulta que el Sr. Ramon C. o el seu fill Albert tinguin al Principat la seva residència principal i permanent. En efecte, ni l'enquesta de residència practicada el 28 d'abril de 1994 ni la de 12 de març de 1997, duta a terme pel Servei de fronteres i d'estrangeria, ni la documentació oficial o privada que consta en les actuacions avalen la situació de fet que constitueix el pressupòsit de l'atribució de la condició jurídica que es demana. En la primera, el propi Sr. C. va manifestar que "malgrat tenir com a domicili al Principat el C. Tobira, edifici Tobira, Apart. 702 d'Andorra la Vella, domicili propietat dels seus pares, ell viu juntament amb la seva esposa i fills a la vila de la Seu d'Urgell" afegint que "viu i treballa a l'hotel N. de la Seu d'Urgell". En la segona enquesta, tot i que segons manifesta el Sr. C., fa uns dos anys més o

menys, viu en el domicili d'Andorra juntament amb els seus dos fills d'una forma més contínua que anteriorment, també reconeix que un d'ells estudia a La Seu i l'altre -pel qual es demana la nacionalitat- es troba intern a l'escola especialitzada P. de Barcelona. Per si aquestes manifestacions no fossin prou eloqüents, la resta de referències, proporcionades per tercers, que recull la segona enquesta, confirmen la manca de residència efectiva al Principat, sense que el fet de que l'enquesta no reculli les dades d'identificació dels veïns i dels titulars del centre educatiu del menor a Barcelona pugui posar-ne en dubte la veracitat d'allò que s'hi recull, compte tinguda la presumpció d'honorabilitat de la qual gaudeixen els funcionaris públics de policia.

És significatiu que no s'ha presentat cap prova relativa a l'activitat professional de l'agent, especialment quan segons constata l'enquesta els treballadors de l'empresa E.V. no el coneixen, i és cert que les cotitzacions a la Caixa andorrana de Seguretat Social no demostren per elles mateixes la real prestació d'una activitat laboral (sentència 96-22, de 6 de juny de 1996, J. contra Govern). D'altra banda, les certificacions comunals de residència acrediten l'empadronament però no el fet real de residir, en el sentit que ha estat exposat amb anterioritat.

Però el més revelador és la manca de proves que tendeixin a demostrar el fet positiu de la residència efectiva, com poden ser, no solament els extractes bancaris que mostrin una activitat periòdica constant, sinó també els documents que acrediten el consum d'energies domèstiques, amistats del treball i altres, de veïns, de professors i amics del centre educatiu, etc., que quan realment es resideix en un lloc són ben fàcils d'aportar com a prova d'aquesta circumstància, i que en definitiva, poden acreditar un grau suficient d'integració en la societat andorrana.

En conseqüència, valorant globalment les dades de fet que consten en l'expedient administratiu, s'ha de confirmar íntegrament la sentència de la Batllia i desestimar el recurs interposat contra la mateixa.

Quart.- No existeixen circumstàncies determinants d'un especial pronunciament relatiu al pagament de les despeses ocasionades en aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs

d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. Ramon C.V. en nom del seu fill Albert C.Q. contra la sentència de la Batllia núm. 98-014, de 26 de febrer de 1998, que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.